

Zabójcy męskiego seksu

Pragnienia seksualne w sensie biologicznym u każdego zdrowego mężczyzny są czymś oczywistym. Wynikają z popędu seksualnego z którym się rodzimy. Podstawowym warunkiem realizacji tych pragnień jest dobry stan zdrowia. Niestety życie pisze swoje scenariusze nie zawsze korzystne dla zdrowia seksualnego mężczyzn. Takim bardzo często występującym problemem są zaburzenia wzwodu członka (erekcji). Zaburzenia wzwodu to choroba, dotycząca średnio 10% populacji mężczyzn aktywnych seksualnie. Zaburzenia wzwodu jednoznacznie określa Światowa Organizacja Zdrowia jako „stałą lub powtarzającą się niemożność uzyskania i /lub utrzymania przez mężczyznę wzwodu wystarczającej do zadawalającej aktywności seksualnej”.

Na zaburzenia wzwodu cierpi w Polsce 1,5 milionów mężczyzn, a na świecie około 152 miliony. Niestety prognozy nie są optymistyczne. Postęp cywilizacji i choroby z tym związane, zbyt mała ilość diagnozowanych i leczonych przypadków sprawiają, że ilość mężczyzn dotkniętych tym schorzeniem będzie wzrastała. Zakłada się roczny przyrost 900 000 nowych przypadków. W Polsce największa ilość stwierdzanych zaburzeń wzwodu to mężczyźni pomiędzy 40 a 60 rokiem życia. W zdecydowanej większości pojawiające się zaburzenia wzwodu są skutkiem schorzeń ogólnoustrojowych i są pierwszym objawem istniejącej choć niekiedy jeszcze nierozpoznanej choroby organicznej. Zaburzenia wzwodu w zależności od przyczyny bywają przewlekłe. Mężczyźni dotknięci tym schorzeniem mają poczucie niskiej wartości, często są frustrowani co odbija się negatywnie na relacjach rodzinnych i społecznych. Część partnerek mężczyzn dotkniętych zaburzeniami wzwodu obwinia siebie za to, uważając, że przestały być atrakcyjne, że nie zadawalają partnera. Dystans między partnerami zwiększa się. Stan taki prowadzi do zaniku więzi partnerskich, niekiedy do rozpadu związku.

Jeżeli mężczyzna po stymulacji seksualnej nie jest w stanie uzyskać wystarczającego wzwodu do podjęcia stosunku płciowego w co najmniej 25% podejmowanych prób to należy przypuszczać, że ma zaburzenia wzwodu.. Zaburzeniom wzwodu często towarzyszą inne rodzaje zaburzeń seksualnych jak osłabienie popędu płciowego, przedwczesny lub opóźniony wytrysk.

Mitem jest twierdzenie, że przyczyną zaburzeń wzwodu jest podeszły wiek. To choroby ogólne, które z wiekiem są częstsze, powodują zaburzenia wzwodu. Wprawdzie mężczyzna, który ukończył 60 rok życia może mieć rzadziej występujące wzwody, ale jego

życie seksualne dalekie jest od zakończenia i daje mu pełną gamę pozytywnych przeżyć seksualnych, choć toczy się w innym tempie.

Obecnie uważa się, że w 70-80% przypadkach zaburzeń wzwodu sprawcami są schorzenia organiczne. Chorób jest wiele. Wymienię najczęściej występujące: choroby układu krążenia (np. nadciśnienie), choroby układu hormonalnego, nerwowego, choroby psychiczne, cukrzyca, choroby prostaty (polska nazwa stercz), operacje w obrębie miednicy małej (np. operacje chirurgiczne raka okrężnicy, odbytnicy, prostaty). Ocenia się, że około 40% mężczyzn z chorobami układu krążenia, ma zaburzenia wzwodu spowodowane zmianami chorobowymi naczyń krwionośnych członka. Cukrzyca może doprowadzić do uszkodzenia nerwów i naczyń członka powodując zaburzenia erekcji. Dwóch na trzech chorych na cukrzycę może mieć zaburzenia wzwodu.

Pomówmy teraz o prostatie. Lekarze i mass media coraz częściej podnoszą problem schorzeń prostaty. Prostaty (stercz) jest gruczołem występującym tylko u mężczyzn. Ma wielkość kasztana i mieści się między pęcherzem moczowym, a odbytem i otacza cewkę moczową. Prostaty jest częścią układu rozrodczego. Problemy zaczynają występować wraz z procesem starzenia.

Najczęstszym schorzeniem prostaty u mężczyzn po 40 roku życia jest przerost gruczołu krokowego, co jest przyczyną nasilających się, dokuczliwych objawów w oddawaniu moczu. Łagodny rozrost stercza nie jest nowotworem złośliwym i nie zwiększa ryzyka wystąpienia raka. Niekiedy łagodny przerost prostaty może współistnieć jednocześnie z rakiem. Po 50 roku życia co drugi mężczyzna ma problemy z prostatą. Przyczyną przerostu prostaty są zaburzenia hormonalne związane ze starzeniem się organizmu. W wyniku zmian hormonalnych prostata powiększa się i uciska cewkę moczową powodując trudności w oddawaniu moczu. Głównymi objawami tego schorzenia w początkowej fazie choroby są: częstsze oddawanie moczu, wydłużenie czasu oddawania moczu, cienki strumień moczu, uczucie parcia na mocz, do całkowitego zatrzymania moczu w okresie zaawansowanej choroby. Jest to wyraźny sygnał, że trzeba udać się po pomoc do urologa, który zleca w szerokim zakresie badania laboratoryjne (m. innymi PSA którego wysokie stężenie może świadczyć o istnieniu nowotworu złośliwego), badania obrazowe i inne.

Przy pierwszych objawach łagodnego przerostu prostaty stosuje się leczenie farmakologiczne. Przy dużym przerostie konieczna bywa operacja, która jeżeli przebiega bez powikłań nie powoduje zaburzeń wzwodu. W profilaktyce zaleca się unikanie jedzenia tłuszczy zwierzęcych większą podaż pomidorów i czerwonej papryki, które zawierają silne substancje przeciw rakowe, witaminy E i aktywność fizyczną.

Normalną funkcją stercza jest wytwarzanie płynu który obok plemników jest głównym składnikiem nasienia i bierze udział w przemieszczeniu się plemników w czasie orgazmu. Przerost prostaty może doprowadzić do zaburzeń wzwodu. Nasilone objawy ze strony układu moczowego powodują spadek libido, mogą prowadzić do zaburzeń wzwodu i wytrysku. Pobudzanie krocza mężczyzny może zwiększać jego sprawność seksualną, ponieważ w okolicy prostaty i krocza zbiegają się nerwy odpowiedzialne za wzwody, orgazm i wytrysk. W starożytności masowanie prostaty było uważane za czynność wspomagającą męską wydolność seksualną. Mężczyźni cierpiący na zapalenie czy przerost prostaty, mogą sobie pomóc poprzez masaż.

Wnioski z tego tekstu są oczywiste. Aby nie chorować trzeba zapobiegać. Podstawą leczenia zaburzeń wzwodu na podłożu organicznym jest jednocześnie leczenie choroby ogólnoustrojowej z jednoczesnym stosowaniem przez seksuologa skutecznych leków wyzwalających zdolność erekcyjną.

Zbigniew Fronczek
specjalista ginekolog-położnik
seksuologia kliniczna, medycyna seksualna